

Сценарій ігрового серіалу для
українського телевізійного прокату та/або VOD сервісів

Часова Варта

ЧАСОВА ВАРТА.
СЕРІЯ 1.
«НОВОБРАНЦІ»

НАТ. ПОЛЕ БИТВИ. ДЕНЬ.
ОСТАП, ПАНЦИРНИЙ КОЗАК (ПАНЦИРНИК), КАЛИНОВСЬКИЙ

ТИТР: 1647 рік. Околиці Умані

Поле сутички. Лежать вбиті козаки, коні. Живі допомагають пораненим. Ротмістр козацької панцирної корогви Остап Гоголь (30) вдивляється в обличчя загиблого товариша. До Остапа наблизився вершник, спішився, загрузнувши ледь не по коліна в багнюку.

ПАНЦИРНИК
Остапе! Калина кличе.

Остап мовчки сів на коня, на якому приїхав гонець. Пустив з місця шаленим галопом.

ІНТ. СТАВКА КАЛИНОВСЬКОГО. ДЕНЬ

Самуель (Єжи) Калиновський снідає: відрізає чималенькими ножем та двозубою виделкою щочку смаженого поросяти, їсть просто руками. Запиває вином із срібного келиха. Він у доброго гуморі.

КАЛИНОВСЬКИЙ
Ротмістре Гоголь... Де тебе чорти носять? Привіз мені Хмельницького?

ОСТАП
Була сутичка, багато загиблих...

КАЛИНОВСЬКИЙ
Не про те питаю.

ОСТАП
Ми оточили залишки його загону.

КАЛИНОВСЬКИЙ
Оточили? І все?

ОСТАП
Він вислав парламентарів.

КАЛИНОВСЬКИЙ
(Припинив жувати, говорить з набитим ротом.)
Де Хмельницький? Ти привіз мені його голову?
ОСТАП

Хмельницький прямує на Січ.
Я відпустив його.

КАЛИНОВСЬКИЙ
Відпустив зрадника!? Порушив
присягу!? Не виконав мій на-
каз!?

ОСТАП
Я присягав Речі Посполитій,
а не твоїй милості. Хмельни-
цький не зрадник, в нього
клейноди та королівський до-
звіл набирати військо.

Калиновський покинув недоїдене поросся, схопив перше, що
трапилось під руку – велику двозубу виделку. Тримає її за
вістря.

КАЛИНОВСЬКИЙ
Розстріляю!

ОСТАП
Твоя воля.

КАЛИНОВСЬКИЙ
Пес! Раб! Покидьок! Не буде
тобі чесної смерті – повішу
на воротах.

Калиновський намагається вдарити Остапа дерев'яним держа-
ком виделки. Остап перехоплює руку Калиновського.

ОСТАП
Страти не боюсь. А безчести-
ти не дозволю.

КАЛИНОВСЬКИЙ
Хлопська порода!

Калиновський робить ще одну спробу вдарити Остапа. Остап
головою б'є Калиновського в ніс. Калиновський падає.

КАЛИНОВСЬКИЙ
На Бога! Рятуйте!

Пахолки увірвалися до світлиці. Кинулись на Остапа. Але
надовго не затримали – Остап розкидав їх, як снопи.

ОСТАП
Через тебе кращі лицарі ги-
нуть, а ти їх за хлопів
маєш! Задушу голими руками!

КАЛИНОВСЬКИЙ
Ряту...

Остап душить Калиновського. Один з пахолків Калиновського вдарив Остапа мушкетом по спині.

ІНТ. В'ЯЗНИЦЯ. ВЕЧІР

Остапа прикуто до металевого кільця, вмурованого в стіну, на його тілі видно сліди катувань. Остап почув брязкіт ключів та засувів, підняв голову. Але з того місця, де його прикуто, йому видно лише фрагмент дверей. Відчинилися решітчасті двері. Остап вивертає голову. Більше здогадується, ніж бачить: в дверях стоїть ЛУКІЯ, щось вкладає у долоню тюремника кілька монет.

ОСТАП

Луцька, навіщо!

Лукія зайшла до каземату.

ОСТАП

Лукіє, скільки ти йому заплатила?

ЛУКІЯ

Хотіла тебе побачити... Поговорити.

ОСТАП

Вранці поговоримо...

ЛУКІЯ

Остапчику... Тебе ж повісять вранці.

ОСТАП

От і поговоримо поки вішати-муть...

Лукія плаче.

ОСТАП

Припини, тут і так вогко... Ніч холодна попереду.

ЛУКІЯ

Як же ти міг... Він же твій начальник.

ОСТАП

Але ж не хазяїн.

ЛУКІЯ

Хіба не можна було якось домовитись?

ОСТАП

Чула такі слова: «честь», «слава»?

ЛУКІЯ

Ти про мою славу подумав? Що я робитиму, коли тебе стра-
тять, а в мене живіт виро-
сте?

ОСТАП

Чого це він виросте?

ЛУКІЯ

А як виросте?

ОСТАП

Підеш до нашого дуба. Там у
дуплі під рогожею глечик із
сріблом... З тими грошима хоч
на Київ подавайся... Купиш
хатку на Подолі...

ЛУКІЯ

Нового Остапа Гоголя навіть
у Києві не куплю.

Лукія плаче. Остап вивертає шию, намагаючись побачити тю-
ремника.

ОСТАП

(До тюремника.)

Чуеш, добродію... Забери від
мене це рюмсало. Бо не хочу
потонути перш ніж повісять.

Тюремник відчиняє двері. Лукія цілує Остапа, він пристрас-
но відповідає на поцілунок. Але раптом у дверях з'являєть-
ся БАНИЦЬКИЙ – довірена особа Калиновського. Його обличчя
не видно.

БАНИЦЬКИЙ

Що тут відбувається? Хто
дозволив? (Б'є тюремника.)
Ключ!

Тюремник покійно віддає ключ Баницькому. Лукія встигає
вислизнути з підземелля за спиною офіцера. Баницький зачи-
няє двері на замок. Чутно, як він піднімається сходами,
потім чутно дивне схлипування Тюремника. Остап витягує
шию, намагається побачити чоловіка, який ридає.

ОСТАП

Тепер ти плачеш... Дасте мені
сьогодні спокій, чи ні?

У мерехтливому світлі смолоскипу Остап побачив фрагмент
обличчя Тюремника: той відкриває рота у гортанному крику –
в нього відсутній язик.

ІНТ. В'ЯЗНИЦЯ. НІЧ

Хтось б'є Остапа по щоках.

ОСТАП

Та годі, годі... Не сплю.

Остап із зусиллям підтягнувся на ланцюзі, підняв голову.
Бачить католицького ксьондза.

ОСТАП

Е, ні, отче... Сповідуйте ко-
гось іншого. Я не з вашої
отари.

ПАРДУС

Хіба знаєш, чия отара ближче
до Бога?

ОСТАП

Про це мені вранці апостол
Петро доповість власною пер-
соною...

ПАРДУС

Що ж ти за козак, Остапе?
Невже змирився, невже гото-
вий пропасти ні за цапову
душу?

ОСТАП

Ви теж якийсь дивний ксьон-
дз...

Остап кинув оком у бік решітчастих дверей. Вони напіввід-
криті, за ними лежить тіло тюремника.

ПАРДУС

Швидко метикуєш... Я не спові-
дати тебе прийшов, а визво-
лити.

ОСТАП

Отче, зазвичай не за всяку
ціну дозволяю себе визволя-
ти.

ПАРДУС

Ціна не секрет: вірна служ-
ба.

ОСТАП

(Бряжчить кайдана-
ми.)

Бачите, що з вірними у Речі
Посполитій буває.

ПАРДУС

Пропоную тобі службу
українській державі.

ОСТАП

Якій державі?

ПАРДУС

Україні - вільній, неподільній, незалежній.

ОСТАП

Батьківська Русь? Як у давнину?

ПАРДУС

Так, Україна-Русь.

ОСТАП

Хто ви... Звідки ви?

ПАРДУС

За годину дивитимешся на Дніпро з Київських пагорбів.

ОСТАП

На п'яного ви не схожі. Ви чорт? Чаклун? Навіщо знущаетесь наді мною?

ПАРДУС

Ти ідеш зі мною?

ОСТАП

Звісно. Цю пригоду я не пропущу. Доречі, в того нещасного навіть ключів немає. Хоч руки рубай...

Остап простягає до Пардуса руки, закуті у кайдани.

ПАРДУС

Повір, твої руки ще знадобляться.

Пардус дістає з широкого рукава невеличку акумуляторну пилу-болгарку. Вмикає її, ріже кайдани. Остап вражено спостерігає за фонтаном іскр.

ПЕРЕХІД:

Остап прямує за Пардусом, розтирає звільнені від кайданів руки. Переступає через тіло Тюремника.

ОСТАП

Не обов'язково було вбивати...

ПАРДУС

Живий. Прокинетесь вранці, нічого не пам'ятатиме.

(Дістає телефон, торкається сенсорного екрану.) Щось термінове? Я на завданні.

(Слухає.) Який, на біса,

евакуатор? Скажи їм: прокляну!
Забули хто такий Пардус?
(Завершує розмову.) Що за
люди!

Остап ошелешено дивиться, як Пардус сховав телефон назад у рукав.

ОСТАП
Пардус? Знайоме ім'я...

ІНТ. УЧБОВА АУДИТОРІЯ. ДЕНЬ

Професор читає публічну лекцію, присвячену творчості Миколи Гоголя.

ПРОФЕСОР
Саме вибір «Велікоруского наречія» спричинив той небачений успіх «Вечорів на хуторі поблизу Диканьки», який перетворив молодого Гоголя з автора невдалих поем на одного з найвидатніших літераторів Росії.

ТИТР: Київський університет. 1889 рік.

Студенти (переважно чоловіки), уважно слухають професора. Раптом хтось підняв руку.

ПРОФЕСОР
Ви хотіли щось спитати?

ЛЕСЯ
Чому ви не говорите про ті втрати, які зазнали твори Миколи Гоголя від вимушеного перекладу?

ПРОФЕСОР
Перекладу? Не розумію – про що ви?

ЛЕСЯ
Гоголь писав не про якісь абстрактні «вечори», а саме про традиційні українські «вечорниці». Я проводила синтаксичний аналіз... Гоголь постійно перекладав з української...

ПРОФЕСОР

Зрозуміло... Зважте, я здавна маю серед професури репутацію ліберала. Може тому, що не забороняю допускати жінок на мої публічні лекції. Але це не означає, що треба переходити межу пристойності... Загальновідомо, що так звана «українська» мова не є мовою у повному розумінні. Це досить розповсюджений діалект...

ЛЕСЯ

«Великоруского неречія?»

ПРОФЕСОР

Я можу продовжити лекцію?

Леся хоче сказати щось уїдливе. Але саме в цю мить їй передали записку. Леся розгортає папірець і, ледь кинувши у нього оком, вибігає з аудиторії.

ІНТ. КАФЕДРА МЕДИЦИНИ. ДЕНЬ

Леся вбігає в кімнату, де знаходяться анатомічні навчальні посібники. Звертається до жінки, що роздивляється заспиртований головний мозок у розтині.

ЛЕСЯ

Звідки ви про це дізналися? Я нікому не розповідала цей сон. Навіть найближчим людям.

ХРИСТИНА

(Говорить з виразним канадійським акцентом.)

Ви розказали його... Але ще не пам'ятаєте про це.

ЛЕСЯ

Ще не пам'ятаю? Як це може бути?

ХРИСТИНА

Бо цього ще не сталося.

ЛЕСЯ

Я бачу, що ви не хвора людина...

ХРИСТИНА

Так, я цілком здорова. Трохи підвищений рівень холестерину, але нічого серйозного...

ЛЕСЯ

Хто ви? Звідки ви? Прилетіли з Місяця? Приїхали з... Америки?

ХРИСТИНА

Браво! З Канади, якщо бути цілком точною. Там існує велика українська громада.

ЛЕСЯ

Вперше про це чую.

ХРИСТИНА

Звісно. Перші наші переселенці до Канади прибудуть пароплавом «Орегон» 6 вересня 1891 року.

ЛЕСЯ

Ви знаєте майбутнє?

ХРИСТИНА

Як би я хотіла знати майбутнє. Нажаль, мені відомо лише те, що вже відбулось. А от у вас є шанс зазирнути за лаштунки.

ЛЕСЯ

Я читала оповідання Герберта Уелса «Аргонавти часу». Це чудова фантазія, але...

Леся дивиться на Христину, яка посміхається.

ЛЕСЯ

Ви хочете мене переконати, що такі подорожі не вигадка?

ХРИСТИНА

Переконати? Навіть не буду витрачати на це час. Ви упевнитесь так швидко, що я навіть не встигну... Не встигну... Да хто ж це? (Дістає телефон.) Ало! Так, пане Миколо, слухаю... Ні, ми ще спілкуємось... Так, вона саме така, як ми і розраховували. Будемо за п'ятнадцять хвилин. (Завершує розмову, звертається до Лесі.) Панно Лесю. Цей світ занадто малий для вас.

ЛЕСЯ

(Не в силах відірвати погляд від смартфона.)

А той, куди ви мене кличете?

ХРИСТИНА

(У широму
захваті.)

Ви справді надзвичайна людина.
Справжня Леся Українка.

ЛЕСЯ

То чого ми чекаємо?

ІНТ. БАР. НІЧ

ВІТАЛІК Міщук разом із КОЛЕГОЮ сидять за столиком у барі
«Півний кут». Вони вдягнені у форму рятувальників.

КОЛЕГА

Ти коли їв востаннє?

ВІТАЛІЙ

От, бачиш, зараз їм.

КОЛЕГА

Чіпси то не їжа. Візьми щось
корисне... Ковбаски...

ВІТАЛІЙ

Я не голодний.

КОЛЕГА

У суботу ідемо з Кольком на
дачу... Ти з нами? Запросили
трьох дівчат з терапії. Да-
вай!

ВІТАЛІЙ

В мене інші плани...

КОЛЕГА

Пити самому - не кращий від-
починок!

ВІТАЛІЙ

Хто взагалі каже про відпо-
чинок?

Спрацювала рація.

РАЦІЯ

Вулиця Мала Житомирська,
12г... Всі вільні екіпажі... По-
вторюю. Вулиця Мала Жито-
мирська, 12г. Всі вільні
екіпажі...

Віталій підхопився. Взяв рацію.

КОЛЕГА

Наша зміна закінчилась пів-
години тому. Я тільки пиво
замовив.

ВІТАЛІЙ

Не плач, крихітко, куплю
тобі мінералки.

НАТ. ПОЖЕЖА. ВЕЧІР

Палає цілий поверх старої будівлі. Віталій виходить з ма-
шини, підходить до молодого ПОЛІЦЕЙСЬКИЙ.

ВІТАЛІЙ

Є постраждалі?

ПОЛІЦЕЙСЬКИЙ

Будинок не жилий. Сусіди ка-
жуть, що іноді ночують без-
хатченки. Ми пройшли до
третього поверху – нікого не
знайшли.

Віталій дивиться на вікна, з яких рветься полум'я. Раптом,
в одному вікні побачив силует людини.

ВІТАЛІЙ

Там хтось є.

Віталій підходить до машини. Дістає звідти кисневу маску.
Прямує до під'їзду.

КОЛЕГА

Що ти робиш? Припини.

Віталій про щось згадав. Щось шукає у кишені. Підходить до
Колеги, віддає йому ключі.

ВІТАЛІЙ

Якщо не повернусь, прибери з
моєї шафи порожні пляшки. А
оцей від квартири: рибок за-
бери собі, або віддай у дис-
петчерську.

КОЛЕГА

Ти в курсі, що ти ненормаль-
ний?

ВІТАЛІЙ

На кухні, зліва від витяжки
– дві пляшки віскі.

Віталій надягнув маску та рішуче зайшов до під'їзду палаю-
чого будинку

ІНТ. ПАЛАЮЧИЙ БУДИНОК. НІЧ

Віталій йде коридорами, оминаючи завали та осередки займання. В одній з кімнат бачить на підлозі тіло чоловіка у строї польського жовніра 17 сторіччя.

ВІТАЛІЙ

(У рацію.)

Я знайшов його. Спробую вивести.

Віталій тягне тіло до виходу. Раптом відчуває, що на нього хтось дивиться. У глибині коридору помічає двох чоловіків, одягнених, як польські шляхтичі 17 ст.

ВІТАЛІЙ

Що ви там робите? Тікайте звідти! Перекриття довго не витримають!

Великий шмат штукатурки падає на Віталія. Віталій втрачає свідомість.

ІНТ. ГОСПІТАЛЬ. ДЕНЬ

Колега Віталія розмовляє з ШЕФОМ, стоячи у коридорі під палатою, де лежить Віталій.

КОЛЕГА

Я не здивований... Це рано чи пізно мало статися. З ним відмовляються ставати у одну зміну.

ШЕФ

Є така проблема.

КОЛЕГА

Це вже не просто проблема, це суїцидна поведінка... Як у підручнику. Почалося після смерті дружини...

ШЕФ

Я в курсі...

КОЛЕГА

Якщо ви в курсі, зробіть щось. Він і себе вб'є, і напарника за собою потягне. Вам це потрібно?

ШЕФ

Звільнити не складно: прикрию свою сраку. А що з ним буде? Хто такого на роботу візьме?

КОЛЕГА

Я ж не кажу: звільняти. Переведіть куди-небудь... Хай в офісі працює, він же розумний як чорт, просто трохи зламаний.

ШЕФ

Подивимось, що можна зробити. Як прийде до тями, поспілкуюсь з ним.

ІНТ. ГОСПІТАЛЬНА ПАЛАТА. ВЕЧІР

Віталій крізь сон бачить обличчя обличчя людей, що схилились над його ліжком. Це Пардус та Христина.

ІНТ. ГОСПІТАЛЬНА ПАЛАТА. ДЕНЬ

Віталій вже прокинувся. Намагається відчинити вікно у палаті. У палату зайшов Шеф.

ШЕФ

Другий поверх. Не розіб'єшся, тільки зламаєш собі щось.

ВІТАЛІЙ

Дуже смішно. Хочу подихати нормально.

ШЕФ

Бери відпустку, дихай скільки влізе.

ВІТАЛІЙ

Ви знайшли тих людей?

ШЕФ

Відпустка!

ВІТАЛІЙ

Один був непритомний, може мертвий. А двоє - живі. Дивно вдягнені.

ШЕФ

Я ж кажу - відпустка! Пожежники обшукали всю будівлю - там нікого не було.

ВІТАЛІЙ

Не довіряю пожежникам: піроман на піромані... Й клептоманом поганяє.

ШЕФ

Вони ризикували життям... Якби не вони, ти там і лишився б.

ВІТАЛІЙ

Я їх не просив.

ШЕФ

Не хочеш жити – твій вибір. Але я не можу дозволити, щоб ти наражав на небезпеку інших.

ВІТАЛІЙ

Не про те говоримо. Я бачив там людей.

ШЕФ

Як скажеш. Тебе відсторонено. Поговоримо про повернення після обстеження у психолога.

ІНТ. КВАРТИРА ВІТАЛІЯ. ДЕНЬ

Віталій роздруковує кольорову фотографію дружини. Прикріплює її на стіну. Вся стіна у зображеннях його коханої жінки. Звучить сигнал домофону. Віталій підходить до дверей, натискає кнопку селектора.

ВІТАЛІЙ

Відчиняю.

Прочиняє двері, іде далі поратись із принтером. За якийсь час у дверях з'являються Пардус та Христина.

ПАРДУС

Ви навіть не питаєте: «хто»?

ВІТАЛІЙ

Гадаю, ви з лікарні... З приводу обстеження... Я не чекав, що ви з'явитесь прямо додому. Я недооцінив шефа. (Повертається до гостей.) Ми зустрічалися раніше?

ПАРДУС

Хочемо поговорити про те, що ви бачили на пожежі.

ВІТАЛІЙ

Не зовсім розумію, який у цьому сенс... Мені все одно не вірять.

ПАРДУС

Вас це турбує?

ВІТАЛІЙ

Якщо чесно, так. Я навіть
здивований, якою мірою мене
це турбує... Мене це турбує,
наче мені... не байдуже.

ПАРДУС

Вам знайомий цей чоловік?

Христина кладе на стіл перед Віталієм кілька світлин. На
них зображений труп чоловіка, якого Віталій намагався вря-
тувати на пожежі.

ВІТАЛІЙ

Ви не психіатри.

ПАРДУС

Якщо підете з нами, дізнає-
тесь більше.

НАТ. БІЛЯ БУДІВЛІ МІНІСТЕРСТВА ЧАСУ. ДЕНЬ

Віталій, Пардус та Христина стоять перед занедбаною типо-
вою будівлею, у яких раніше розміщувались науково-дослід-
ницькі інститути. Пардус рішуче відчиняє рипливі алю-
мінієво-скляні двері. Віталій та Христина прямують за ним.

ІНТ. МІНІСТЕРСТВО ЧАСУ. РЕЦЕПШЕН. ДЕНЬ

Пардус, Віталій та Христина проходять крізь «вертушку»
повз похмурого вахтера. Віталій помічає числену кількість
камер відеоспостереження, направлених на відвідувачів.

Пардус веде Віталія та Христину довгими напівтемними кори-
дорами. Спускається у підвал, відчиняє ключем непримітні
металеві двері.

ПЕРЕХІД:

Пардус, Віталій та Христина стоять посеред середньовічного
бенкетного залу.

ВІТАЛІЙ

Де ми?

ПАРДУС

Бенкетна зала з палацу князя
Володимира.

ВІТАЛІЙ

Це декорації?

ПАРДУС

Це не декорації.

Пардус відкриває потаємні двері, за якими ховаються сходи вниз. Запрошує Віталія слідкувати за ним. Христина іде останньою, ретельно причиняє за собою двері.

ІНТ. МІНІСТЕРСТВО ЧАСУ. ЇДАЛЬНЯ. ДЕНЬ

Пардус, Віталій та Христина заходять у їдальню. Працівники міністерства, одягнені у костюми різних епох, обідають, п'ють каву, ходять з тацями, стоять у черзі вздовж лінії роздачі їжі. Віталій здивовано вдивляється у скіфського воїна, що жваво спілкується з авіатором початку 20-го століття.

ВІТАЛІЙ

Цьому є розумне пояснення?

ПАРДУС

Залежить від сенсу, який ви вкладаєте у слово «розум».

ІНТ. МОРГ. ДЕНЬ

Віталій власноруч розстібує змійку на чохлі для трупів. Вдивляється у обличчя небіжчика.

ВІТАЛІЙ

Так, це він.

Пардус та Христина презирнулись.

ХРИСТИНА

А ось його одяг. Це аутентичні матеріали 17 століття.

ВІТАЛІЙ

Хто він? Артист? Там знімали кіно?

У кімнату, непоміченим, зайшов чоловік. Ми бачимо лише його силует у дверях. Це МИКОЛАЙ.

МИКОЛАЙ

Кіно!? Хіба у нас вміють робити кіно? Раджу забути це слово.

ВІТАЛІЙ

Зараз багато знімають.

Миколай вийшов з тіні.

МИКОЛАЙ

(Наче оцінює те,
що бачить.)

Молодий, начебто розумний,
наївний...

ВІТАЛІЙ

Дуже приємно. А мене звать
Віталій. До речі, ви не схо-
жі на молодого та наївного...

МИКОЛАЙ

Ще й зухвалий... Наш формат.
(Простягає руку для знайом-
ства.) Микола.

ВІТАЛІЙ

А по-батькові?

МИКОЛАЙ

В нас це не прийнято. Але...
Бьорнович.

ВІТАЛІЙ

Пане Миколо, це, я так розу-
мію, ваші підлеглі?

МИКОЛАЙ

Якби я був восьминіг, це
були б мої щупальці... Але,
нажаль, я не головоногий мо-
люск, а лише заступник
міністра. Тому й вони не
кінцівки довершеного високо-
розвиненого створіння, а
лише звичайні українські чи-
новники.

ВІТАЛІЙ

Пане Миколо. Ваші люди нама-
галися мене переконати, що
небіжчик потрапив на цей
стіл прямо з 17 сторіччя.

МИКОЛАЙ

З 1647 року, якщо вже бути
точним.

ВІТАЛІЙ

Я не експерт, але чому він
так добре зберігся? Що від-
бувається? У чому ви хочете
мене переконати? Навіщо я
вам?

МИКОЛАЙ

Забгато питань для людини,
яка наполегливо шукає привід
вкоротити собі віку.

ВІТАЛІЙ

Ви... про мене?

МИКОЛАЙ

Досить клеїти дурника! Ти тут, тому що ти розумний... І потенційний самогубця. В мене немає часу на жарти та розіграші. (Вказує на небіжчика.) Він опинився у нашому часі невипадково... І, судячи з усього, був не один.

ВІТАЛІЙ

Все, що я знаю – протестує. Це неможливо, це маячня...

МИКОЛА

Якщо припиниш скиглити, я покажу тобі реальність.

ІНТ. МІНІСТЕРСТВО ЧАСУ. КОРИДОР. ДЕНЬ

Миколай веде Віталія коридорами. Зупиняються біля ліфту. Там вже стоять кілька співробітників у одязі різних епох, що чекають на ліфт, спілкуються.

ВІКІНГ

Добові виплатили з затримкою, переробку взагалі не порахували...

ХІРУРГ ПИРОГОВ

(На ньому хвартух, заплямований кров'ю.)

Третій місяць купую спецодяг за власний рахунок, ефір замовляв у гарнцях, виписали в літрах. Неможливо працювати.

ПЕРЕКУПКА

Не кажіть... Причепилися, що немає санітарного заключення на мою ковбасу. Я їм кажу: «У 1804-му кров'янку в лабораторіях не перевіряли.» А їм байдуже. Торгуйте, каже, продукцією, яка не потребує сертифікації. Це нормально?

ВІТАЛІЙ

Ви це мені хотіли показати?

МИКОЛАЙ

Ні.

Нарешті, ліфт під'їхав.

ІНТ. МІНІСТЕРСТВО ЧАСУ. КОРИДОР З ДВЕРИМА ЧАСУ. ДЕНЬ

Миколай веде Віталія безлюдним коридором з безліччю дверей.

МИКОЛАЙ

Що з нами не так?

ВІТАЛІЙ

З нами?

МИКОЛАЙ

Що не так з українцями?

ВІТАЛІЙ

Несподівано. Не готовий до такого питання.

МИКОЛАЙ

Ніколи не замислювались?
Чому? Жили у замку? На хмарах? У сферичному вакуумі?
Чому ми забороняємо собі користатися власними перемогами?

ВІТАЛІЙ

Є очевидна відповідь: в нас довгий час не було власної держави.

МИКОЛАЙ

Це не причина. Це наслідок.

ВІТАЛІЙ

Ви так говорите, з таким притиском... Наче відкриєте мені зараз причину?

МИКОЛАЙ

Саме так! Відкрию. Ми не мали держави, бо не контролювали власне минуле.

ВІТАЛІЙ

Хіба можна контролювати минуле?

МИКОЛАЙ

Ми змушені це робити.

ВІТАЛІЙ

Ви так говорите, ніби у вас є машина часу.

МИКОЛАЙ

Машина часу це вигадка. Але двері у часі існують.

Миколай відкриває двері. Пропускає Віталія вперед...

МИКОЛАЙ

Прошу...

ПЕРЕХІД:

Віталій несподівано для себе вийшов на княже подвір'я. Дивиться у потилицю князю ВОЛОДИМИРУ, що сидить у тіні, під навісом, споглядаючи за процесом побудови оборонних валів.

ВОЛОДИМИР

Добриню, це ти? Поклич когонебудь. Хай меду принесуть.

Віталій, несподівано для себе, бере корчагу з медом і наповнює келих князя. Володимир п'є мед. Помічає Віталія, уважно дивиться на нього.

ВОЛОДИМИР

Новенький?

ВІТАЛІЙ

Так.

ВОЛОДИМИР

(Недовірливо розглядаючи одяг Віталія.)

Звідки сам?

ВІТАЛІЙ

З... Оболоні.

ВОЛОДИМИР

(Заспокоюється.)

Зрозуміло.

Володимир перестає звертати увагу на Віталія. Віталій користується цим, щоб повернутися до Миколая.

ВІТАЛІЙ

Хто це був?

МИКОЛАЙ

Бував на Володимирській гірці? Пам'ятник бачив?

ВІТАЛІЙ

Бачив.

МИКОЛАЙ

Отож.

ІНТ. МІНІСТЕРСТВО ЧАСУ. КОРИДОР. ДЕНЬ

Віталій та Миколай сидять на диванчику. П'ють каву, яку купили у найближчому невеличкому кава-поінті.

МИКОЛАЙ

Є натяки у літописах, легенди... Вперше цими дверима ко-

ристувалися волхви, потім нащадки Рюрика мріяли опанувати цим секретом..

ВІТАЛІЙ

Якби це була правда, точилася б постійна битва.

МИКОЛАЙ

Що ти сказав?

ВІТАЛІЙ

За такі двері має точитися запекла боротьба.

МИКОЛАЙ

А хіба не так? Хіба Київ не був постійною ціллю завойовників? Гадаєш, їх приваблювали дніпровські лящі та подільські смаколики? Ні. Всі хотіли володіти дверима. Ми існуємо як Україна лише тому, що знаходились герої, які воліли вмерти, але не віддати таємницю.

ВІТАЛІЙ

Така таємниця не може встояти тисячу років.

МИКОЛАЙ

Але саме так сталося. І це дарує нам надію. Все буде Україна, маловіре.

ВІТАЛІЙ

Дай боже нашому теляті вовка з'їсти.

МИКОЛАЙ

Ми вже далеко не теля. З перших місяців незалежності, ми існуємо як окрема державна організація. Що просто не дуже офішує свою діяльність. Все зроблено так, щоб про нас знало якомога менше людей. Повір, навіть не всі наші президенти здогадувались про наше існування.

ВІТАЛІЙ

Якраз в оце - вірю. Дехто багато би віддав, аби прибрати деякі епізоди.

МИКОЛАЙ

Ми вивчаємо двері, їхню фізичну природу, створюємо умови для перенесення їх в наше сховище.. Але досі існує

певна кількість дверей, які нам невідомі. Ними можуть користатися зловмисники, любителі щось виправити у минулому.

ВІТАЛІЙ

Може, нам не завадило б щось виправити?

МИКОЛАЙ

Ні, так це не працює... Якою б страшною не була наша історія, вона залишає нам шанс на остаточну перемогу. Втручання у минуле призводить до низки часових парадоксів і, врешті-решт, знищує націю. Наша місія – оберігати наше минуле від втручання. Навіть, коли це болісно.

ВІТАЛІЙ

Ті двоє... Яких я бачив на пожежі. Вони теж скористалися дверима, які ви не контролюєте?

МИКОЛАЙ

Швидше за все, так і сталося. І ми не знаємо, що їм потрібно. Допоможи нам знайти їх, поки не сталася велика біда.

ІНТ. МІНІСТЕРСТВО ЧАСУ. НАРАДЧА КІМНАТА. ДЕНЬ

Художник малює «словесні портрети» осіб, яких Віталій бачив на пожежі.

ВІТАЛІЙ

Видовжене обличчя, поголений, очі трохи банькаті... В другого подвійне підборіддя, кругле лице, короткий ніс. Очі вузькі, розкосі... Мабуть, все...

МИКОЛАЙ

(До художника.)

Пане Ілля?

ІЛЛЯ

Цього досить.

МИКОЛАЙ

Чудово. Починаємо пошук. (До Віталія.) Я знаю, що вас відсторонено від роботи.

ВІТАЛІЙ

Це тимчасово. Доки я не пройду комісію.

МИКОЛАЙ

Ви її вже пройшли. Точніше – не пройшли.

ВІТАЛІЙ

Це неможливо. Зі мною, навіть, не проводили співбесіди.

МИКОЛАЙ

Я б не був такий впевнений. (Дає папку із документами.)
Прошу, можете ознайомитись.

Віталій читає документи. Починає нервуватися.

ВІТАЛІЙ

Але ж це заборона на професію!

МИКОЛАЙ

Так... Вас не рекомендовано залучати до рятувальних заходів. Вам діагностовано схильність до деструктивної поведінки.

ВІТАЛІЙ

Хто це міг написати?

МИКОЛАЙ

Це написав я. Рекомендую якомога швидше полишити ілюзії: або ви працюєте на нас, або проходите безтермінове обстеження у психо-неврологічному диспансері.

ВІТАЛІЙ

Це шантаж.

МИКОЛАЙ

Ні, це своєрідна чесність. І я можу обіцяти, що завжди буду чітко повідомляти про всі альтернативи.

Художник завершив малюнок, поклав його перед Віталієм.

ВІТАЛІЙ

(Вражений.)

Це вони! Дуже схоже! Як це можливо? (До художника.) У вас справжній талант.

МИКОЛАЙ

Він знає.

ІЛЛЯ

Так, я знаю. Мое прізвище Репін.

ВІТАЛІЙ

Ілля Репін?

ІЛЛЯ

(З церемонним поклоном.)

До ваших послуг.

Ілля Репін виходить з нарадчої кімнати. Віталій проводить його поглядом. Дивиться на малюнок.

НАТ. ХРЕЩАТИК. ДЕНЬ

Двоє польських офіцерів з 17 століття (ті самі, що зображені на малюнку Репіна) вражено роздивляються натовп на центральній вулиці Києва.

КОВАЛИК

Вперше в житті не боюся признатися, що мені страшно.

БЖЕХВА

Нас попередили, що саме так і буде.

Повз Ковалика та Бехви сновігають юні скейбордисти.

КОВАЛИК

До цього неможливо підготуватись.

БЖЕХВА

Але ми можемо помолитися.

Офіцери стають на коліна просто посеред вулиці. Моляться.

ПЕРЕХІД:

Ковалик та Бжехва ходять Хрещатиком. Роздивляються на місцеві дива. До офіцерів підходять дівчата, просять зробити селфі. Офіцери спершу не розуміють. Але дівчата наполегливі, їм вдається досягти бажаного. Демонструють офіцерам їхні зображення на екрані смартфона. Одразу після цього до поляків підходить молоде подружжя із дитиною. Цього разу офіцери вже готові до того, що від них хочуть: Бжехва на-

віть бере дитину на руки, позує, як для родинного портрету.

ПЕРЕХІД:

Ковалик та Бжехве заходять у магазин зброї.

ПРОДАВЕЦЬ

Чим я можу допомогти?

КОВАЛИК

(До продавця.)

Нам потрібен мушкет, який може бити на двісті кроків.

ПРОДАВАЦЬ

Не певен щодо мушкету. Але можу запропонувати нарізний карабін під патрон магнум. На відстані до чотирьохсот метрів вам навіть не потрібно буде враховувати вітер.

БЖЕХВА

Що таке «метри»?

ПЕРЕХІД:

Ковалик розлючений.

КОВАЛИК

Що це за майбутнє, у якому треба дозвіл, на зброю?

БЖЕХВА

Може, по нас не видно, що ми вільні люди?

КОВАЛИК

(Казиться.)

Подивись мені у вічі! Хіба не видно, що я шляхтич?

БЖЕХВА

Видно, видно...

КОВАЛИК

Я не повернусь назад без мушкета з оптичним прицілом.

ІНТ. МІНІСТЕРСТВО ЧАСУ. ЇДАЛЬНЯ. ВЕЧІР

Віталій вечеряє разом із Пардусом, КОРОВОЧКОЮ та Христіною.

ПАРДУС

Твоє життя, то твоє життя.
 Ти переходиш з однієї епохи
 до іншої. Але тобі стає
 більше років, як і має бути.

ХРИСТИНА

Мене запросили до міністер-
 ства, коли мені було 32. У
 64-му. Але це було лише
 п'ять років тому. Зараз мені
 тридцять сім.

КОРОВОЧКА

Ми просто чиновники, а не
 супергерої.

ВІТАЛІЙ

Ви ніколи не хотіли щось
 змінити у власному житті?
 Там, у вашому часі.

КОРОВОЧКА

Це прояв слабкості. Ні, я
 просто насолоджуюсь своїм
 шансом. Хай про це думають
 ті, хто може прочитати про
 себе у книжках.

ІНТ. КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ. ДЕНЬ

Ковалик закриває підручник історії. Він глибоко схвильова-
 ний.

КОВАЛИК

Все так і є. Бунт Хмельниць-
 кого переріс у «Визвольну
 війну українського народу
 проти Речі Посполитої».

БЖЕХВА

Якщо ми зможемо повернутись
 у 1647-й, ми попередимо ко-
 роля...

КОВАЛИК

Історія твориться не так.
 Коли ми повернемось у 1647-
 й, ми вб'ємо Хмельницького.
 Перша спроба була невдалою
 лише тому, що ми не змогли
 підібратися достатньо близь-
 ко.

БЖЕХВА

Цього разу це не зміниться.
 Нас і тоді ледь не викрили.

КОВАЛИК

Байдуже. Цього разу з нами
буде магнум та чудова ки-
тайська оптика...

ІНТ. МІНІСТЕРСТВО ЧАСУ. КАБІНЕТ МИКОЛАЯ. ДЕНЬ

Миколай ходить кабінетом, як лев у клітці. Леся, Остап та Віталій сидять за столом. Біля стіни на стільцях сидять Христина та Пардус.

МИКОЛАЙ

Ви будете працювати у коман-
ді. Є питання?

ВІТАЛІЙ

(До Лесі.)

Вибачте, я міг вас бачити
раніше?

Замість відповіді, Леся дістає гаманець. Посуває по столу до Віталія купюру у 200 гривень.

ЛЕСЯ

Я почувалася б краще, якби
ви пізнали мене без цього.

ВІТАЛІЙ

(Вражено.)

Леся? Українка?

ЛЕСЯ

Так, Українка. Українка у
всіх можливих сенсах.

ВІТАЛІЙ

(До Остапа.)

Тоді залишилось дізнатися
ваше ім'я.

ОСТАП

Воно вам нічого не скаже.
Мене звать Остапом. Прізвище
Гоголь.

ВІТАЛІЙ

Не певен, що це словосполу-
чення мені нічого не гово-
рить.

ЛЕСЯ

Назвіть себе.

ВІТАЛІЙ

Віталій Мішук. Просто
Віталій Мішук. Слабка ланка
будь якої команди. Особливо
такої...

МИКОЛАЙ

Будемо вважати, з формально-
стями покінчено. Отже, ваше
перше завдання: повернутись
у 1647 та зупинити потенцій-
них вбивць.

ОСТАП

Кого вони збираються вбити?

МИКОЛАЙ

Гадаю, вам щось говорить
ім'я Богдан Хмельницький.

ОСТАП

Це людина, через яку мене
саме сьогодні мають повіси-
ти.

МИКОЛАЙ

Так, ваша доля пов'язана з
долею майбутнього гетьмана.

ОСТАП

Щось не люблять Богдана по-
ляки.

МИКОЛАЙ

Їх можна зрозуміти. Він ледь
не знищив Річчю Посполиту,
серйозно ослабив її...

ВІТАЛІЙ

Українці, теж, м'яко кажучи,
не всі від нього в захваті.
Він уклав угоду із московсь-
ким царем, як згодом привела
до втрати всіх козацьких
вольностей та привілеїв...

ЛЕСЯ

Якщо казати по-простому,
віддав Україну Москві.

ОСТАП

То, може, замість того щоб
захищати Хмельницького від
убивць, я уб'ю його власно-
руч?

МИКОЛАЙ

Нажаль, так це не працює.

НАТ. КИЇВСЬКИЙ ВОКЗАЛ. ДЕНЬ

Ковалик разом із Бжехвою підійшли до жіночки, яка стоїть з
невеличким шматком картону: «Квартири недорого».

КОВАЛИК

Ви приймаєте золото?

ЖІНОЧКА

Я приймаю все.

КОВАЛИК

У місті я бачив такі картини,
де люди рухаються...

ЖІНОЧКА

Картини?

КОВАЛИК

На дотик вони як скло. Іноді
на картині нічого не зобра-
жено, а потім все оживає.

ЖІНОЧКА

Це ви про телевізор? В мене
є.

КОВАЛИК

Цього має вистачити.

Ковалик дає Жіночці золоту монету. Вона миттєво ховає монету у кишеню, а шматочок картону за пазуху.

ЖІНОЧКА

Ідіть за мною.

ІНТ. КВАРТИРА. ДЕНЬ

Вбога квартира із старими меблями та килимами на стінах. Ковалик дивиться по телевізору бойовик. Він вже навіть навчився користуватися старезним відеомагнітофоном. Зупиняє криваве месиво на екрані. Ставить касету із надписом «Снайпер-2».

Бжехва читає підручник. Робить помітки.

БЖЕХВА

Бог, чи диявол привів нас сюди?

КОВАЛИК

Про що ти?

БЖЕХВА

Якщо нам вдасться задумане...
Це буде найбільша подія у історії. Або нас проклянуть, або ми станемо великими героями Польщі.

КОВАЛИК

Тільки не скигли... І не думай. Думки знесилюють.

БЖЕХВА

Я спробую.

Бжехва вийшов на кухню, наливає собі води з під-крана. Намагається не дивитися у той куток, де лежить на підлозі хазяйка квартири з перерізаним горлом.

ІНТ. МІНІСТЕРСТВО ЧАСУ. КОРИДОР. ВЕЧІР

Віталій сидить на дивані. Дивиться в одну точку. До нього сідає Христина.

ХРИСТИНА

Ще вчора ти жив іншим жит-
тям.

ВІТАЛІЙ

Жив... Це занадто сильне сло-
во.

ХРИСТИНА

В міністерстві добре розумі-
ються на психології...

ВІТАЛІЙ

Це ви до чого?

ХРИСТИНА

Ми знаємо, що безглуздо іг-
норувати природу людини.
Відповідальна людина може
дещо собі дозволити. Ти від-
повідальна людина?

ВІТАЛІЙ

Не знаю.

ХРИСТИНА

А я впевнена, що «так». (Дає
Віталію невеличку книжку.)
Раніше, коли не було смарт-
фонів, графік відкриття две-
рей друкували у типографсь-
кий спосіб. Це мій подарунок
на честь першого робочого
дня.

Христина пішла коридором. Віталій дивиться їй услід. Потім починає передивлятися таблиці. Бачить одне число, відміче-
не маркером.

ІНТ. МІНІСТЕРСТВО ЧАСУ. КОРИДОР З ДВЕРИМА ЧАСУ. НІЧ

Віталій підійшов до необхідної двері. Трохи повагавшись,
взявся за дверну ручку...

ІНТ. КАВ'ЯРНЯ НА МАЙДАНІ НЕЗАЛЕЖНОСТІ. ДЕНЬ

Зима 2014 року. Віталій зайшов у кав'ярню. Забився у даль-
ній кут. Дивиться на дівчину, яка сидить у протилежному
кутку. Вона тепло вдягнена, її одяг прикрашено синьо-жо-

вими стрічками. Очевидно, що вона мешканка Майдану і зайшла в кав'ярню щоб зігрітися. Дівчина (це Ніка) п'є каву, дивиться на двері. Нарешті, в дверях з'являється... Віталій-14. Він теж вдягнений у теплий комбінезон, на голові його помаранчева будівельна каска. Він виглядає молодшим за Віталія з 2019 року. Віталій-14 підходить до Ніки, обіймає її. Віталій з 2019 року дивиться якийсь час на розмову щасливих закоханих. Встає і непомітно вислизає з кав'ярні.

ПЕРЕХІД:

Віталій вийшов з дверей, що ведуть у 2014. Стоїть, притулившись до стіни. Дихає швидко і схвильовано.

НАТ. ВУЛИЦЯ ПРОРІЗНА. НІЧ

Бжехва кидається на капот поліцейської патрульної машини.

БЖЕХВА

Стійте! Моему товаришу потрібна допомога!

Поліцейські вийшли. Один підійшов до Ковалика, що лежить на бруківці, нахилився. Ковалик вистрелив прямо йому в обличчя з однозарядного пістолета. Другим пострілом вбив іншого поліцейського, що не встиг навіть дістати власний.

БЖЕХВА

Навіщо? Ми ж не збирались їх вбивати.

Ковалик відчепив карабін, яким пістолет першого поліцейського пристібнуто до кобури. Зацікавлено вивчає конструкцію нової для себе зброї.

КОВАЛИК

Ми збираємось змінити історію.

БЖЕХВА

Але так не має бути.

Ковалик направляє пістолет на товариша. Натискає гачок. Але пострілу не сталося. Ковалик намагається зрозуміти у чому справа. Дуже швидко розібрався – зняв запобіжник. Стріляє в Бжехву. Дивиться, як той помирає.

КОВАЛИК

Я попереджав тебе, пан, Бжехва. Не скигли.

НАТ. ПОДІЛ. РАНОК

Ковалик дивиться, як продавець відкриває двері магазину «Мисливська зброя». Дочекався моменту, коли той виніс з дверей щит з рекламою. Ковалик підійшов до продавця, приставив йому пістолет до спини (як це робиться у бойовиках, які він дивився вчора.)

КОВАЛИК

Роби що кажу. Житимеш.

ІНТ. МІНІСТЕРСТВО ЧАСУ. КАБІНЕТ МИКОЛАЯ. ДЕНЬ

На столі розкладені фотографії з місця злочинів. Миколай тримає фотографію, на якій зображено труп продавця у мисливському магазині.

МИКОЛАЙ

Він вбиває навіть коли в цьому немає потреби.

ЛЕСЯ

(До Остапа.)

Невже, у ваш час так дешево коштувало людське життя?

ОСТАП

Що ви хочете почути? Життя різних людей коштує не однаково.

ЛЕСЯ

Так, ви справді людина свого часу...

ОСТАП

Я попереджав, що моя відповідь вам не сподобається.

МИКОЛАЙ

Залишимо суперечки на інший час. Давайте підсумуємо. Наш гість прийшов із 1647 року. Ми знаємо, що Хмельницького, який прямував на Січ, намагались кілька разів перехопити.

ОСТАП

Навіть я трошки доклав до цього руку.

МИКОЛАЙ

Вітаю, вам вистачило розуму не виконувати злочинний наказ.

ОСТАП

Мій начальник Калиновський з вами не погодився б.

МИКОЛАЙ

Цікаво, що вбивця не вдовольнився сучасним пістолетом. Він цілеспрямовано шукав гвинтівку з оптичним прицілом.

ВІТАЛІЙ

І знайшов.

МИКОЛАЙ

Є дві основні версії: або він скористався тими ж дверима, через які Пардус вивив Остапа, або... існують ще одні двері, про існування яких нам було досі невідомо.

ЛЕСЯ

Хіба це можливо?

МИКОЛАЙ

Так, таке відбувається постійно.

ОСТАП

Якщо він збирається стріляти здалеку, він збирається вижити...

ВІТАЛІЙ

Не такий вже він фанатик, яким хоче виглядати.

МИКОЛАЙ

Час психології минув. Треба діяти. Це буде вашим першим завданням.

ЛЕСЯ

Ви хочете, щоб ми працювали... разом?

МИКОЛАЙ

Саме так! Як одна команда.

ЛЕСЯ

Ви говорите, як про ось звичне... Команда... Але ми різні! Дуже різні.

МИКОЛАЙ

Зібрати вас до купи це був великий клопіт. Але, певен, воно того вартувало.

ВІТАЛІЙ

Я познайомлю панну Лесю з концепцією супергероїв.

МИКОЛАЙ

Це не дуже вдала ідея. Ви повинні пам'ятати, що не володієте ніякими надлюдськими здібностями. І наші можливості надати вам допомогу через двері обмежені певною етикою і намаганням не призвести до часових парадоксів.

ОСТАП

Щось мені стає нудно від балачок.

МИКОЛАЙ

Завершуємо. 1647 рік чекає. Двері під номером 23.

ВІТАЛІЙ

А який план?

МИКОЛАЙ

В нас немає часу складати плани. Ви українці – імпровізуйте!

ЛЕСЯ

Я не готова.

МИКОЛАЙ

Саме тому ми призначаємо вас головною. Нам потрібен хтось, хто розуміє всі небезпеки.

ОСТАП

Жінка буде мені наказувати?

МИКОЛАЙ

Так. І я сподіваюсь, що ми не будемо повертатися до цієї теми.

Остап агресивно дивиться на Миколая. Але той спокійно витримує його погляд. Остап перший вийшов в коридор.

ІНТ. МІНІСТЕРСТВО ЧАСУ. КОРИДОР. ДЕНЬ

Остап, Леся, Віталій та Христина прямують коридорами.

ВІТАЛІЙ

Я читав Артура Кларка. Я дивився купу фільмів про подорожі у часі. В жодному з них не було телефонного зв'язку із минулим.

ХРИСТИНИ

Ви помиляєтесь. Є кілька оповідань та фільмів, де ця тема присутня.

ВІТАЛІЙ

На рівні художнього припущення, метафори, містики... Але всерйоз ніхто не буде стверджувати, що в минулому можна користуватися звичайним смартфоном.

ХРИСТИНА

Це не звичайний смартфон.

ВІТАЛІЙ

Але він виглядає, як звичайний.

ХРИСТИНА

Що вас турбує? Немає ніякої містики. Отвори у часі це постійно діючий природний феномен. Те, що наші інженери оформляють їх схожими на двері – лише умовність. В кожній з дверей стоїть ретранслятор... От і все.

ВІТАЛІЙ

В це я можу повірити. Але ж для функціонування потрібні вишки, супутники...

ХРИСТИНА

Зараз я вас здивую, в окремих особливо-популярних часових вузлах ми дійсно запустили супутники.

ВІТАЛІЙ

Супутники... У минулому?

ХРИСТИНА

Сучасна ракета це не байконурівське одоробло. Ракетаносій компактного супутника по габаритах проходить в звичайні двері. Ми підтримали нашу ракетну галузь замовленнями. В усіх інших випадках вистачає ретранслятора.

ВІТАЛІЙ

Важко повірити...

ХРИСТИНА

(До Віталія.)

Гадаю, до наступної місії Леся вже достатньо навчиться користуватись смартфоном.

Але поки, попри весь скепсис, я доручаю це вам.

ВІТАЛІЙ

(Саркастично.)

Дякую за довіру.

ХРИСТИНА

Рекомендую не користуватись ним у моменти переходу. Бувають збої. (Передає Лесі конверт.) Це передасте нашій людині, що буде вас зустрічати.

ЛЕСЯ

Як ми дізнаємось, що це він?

ХРИСТИНА

Він підійде до вас і почне жалітися на життя.

НАТ. ОКОЛИЦІ УМАНІ. ДЕНЬ

ТИТР: 1647

Леся, Віталій та Остап падають на купу соломи. До них підійшов літній чоловік із вилами.

СИТНИК

Нарешті! Ви не дуже поспішали.

ЛЕСЯ

Ваше прізвище Ситник?

ВІТАЛІЙ

Скажіть, а не можна було поставити якусь драбину?

СИТНИК

Минулого разу вони теж прислали нахабу. Але, бачу, вони там вирішили поставити новий рекорд. Коли вже мене змінять...

ЛЕСЯ

Так, це точно ви... Вам просили передати.

Ситник розриває конверт, читає лист.

СИТНИК

Хочете дізнатися, що вони прислали?

ЛЕСЯ

Якщо це не таємниця.

СИТНИК

Реклама сайту з податковим календарем. Ви бачите тут інтернет?

ЛЕСЯ

У вас є смартфон.

СИТНИК

Ви швидко вчитесь.

ЛЕСЯ

До того ж платити податки необхідно у будь яку епоху.

СИТНИК

На вас чекає велике майбутнє в нашій системі.

ЛЕСЯ

Пані Христина каже, що довіряє вам як собі. В нас є підстави очікувати, що на Богдана Хмельницького готується замах.

СИТНИК

Це улюблена розвага його доброзичливих друзів. Кінець-польський... Чаплінський...

ЛЕСЯ

Цього разу це не буде відкритий напад.

СИТНИК

Так, я читав звіт. У снайпера будуть непогані шанси. Загін Хмельницького прямує на Січ. Вони стануть на ночівлю біля корчми Рудого Микити. Звідси це кілометрів зо двадцять. Коні у вашому розпорядженні.

ВІТАЛІЙ

Коні?

ОСТАП

Кілометрів?

ЛЕСЯ

Я поясню по дорозі.

ВІТАЛІЙ

Ніколи не їздив верхи.

ЛЕСЯ

Це дуже швидко минеться.

ПЕРЕХІД:

Віталій їде верхи на коні. В нього виходить досить непогано, він навіть намагається хизуватися своєю вправністю. Але несподівано кінь переходить у галоп. Віталій падає з

коня у калюжу. Остап та Леся презирнулися, навіть посміхнулися одне одному.

НАТ. КОРЧМА РУДОГО МИКИТИ. ВЕЧІР

На широкому подвір'ї перед корчмою отаборилися залишки загону Хмельницького. На кількох возах лежать козаки, яких Хмельницький планує залишити у Микити загоювати рани.

Остап допомагає Лесі та Віталію прив'язати коней. Віталій намагається почистити свій одяг від багнюки. Використовує для цього одноразові серветки.

ЛЕСЯ

Що це?

ВІТАЛІЙ

Чудовий винахід. Але, боюсь, мою проблему це не вирішить.

ЛЕСЯ

Нам заборонено переносити речі з майбутнього у минуле. Негайно спаліть це.

Леся забирає серветки, кидає їх у вогонь.

ВІТАЛІЙ

Мені було цікаво: яким буде першим ваш наказ. Тепер знаю: ви змусили мене спалити кілька паперових серветок.

ЛЕСЯ

Невже ви не розумієте?

ОСТАП

Я теж не розумію, яким чином папір може нам зашкодити.

ЛЕСЯ

Поговоримо про це після повернення.

ВІТАЛІЙ

Я вже знаю кілька книжок, які хочу обговорити з вами. Вам точно сподобається Бредбері.

ЛЕСЯ

Книжки це чудово. Але що ми можемо зробити прямо зараз?

ОСТАП

Спробую поговорити з козаками.

ВІТАЛІЙ

А я пошукаю місце, де ми
зможемо привести себе у по-
рядок.

ЛЕСЯ

Для професійного рятівника
ви забагато думаете про
бруд.

ВІТАЛІЙ

Для національного генія ви
занадто розгублені.

ІНТ. ШИНОК. ДЕНЬ

Остап Гоголь виглядає когось у натовпі. Сьогодні в шинку
ніде голці впасти: не тільки Богданові козаки вечеряють,
але й вільні селяни з найближчих хуторів.

БОГДАН

Ротмістре Гоголь!

Остап вклонився Хмельницькому.

БОГДАН

Сідай з нами, як не гребуеш.

Остап сів, з поклоном прийняв келих пива від спритної най-
мачки. Дехто з козаків з підозрою дивляться на Остапа. Але
Богдан поклав руку на Остапове плече – дав зрозуміти, що
довіряє козакові.

БОГДАН

Чув про твої пригоди. Ка-
жуть, Калина не дуже зрадив,
що ми з тобою порозумілися.

ОСТАП

Трохи казився... Але це вже
пусте.

БОГДАН

Як же ти шибеницю обдурив?

ОСТАП

Хороші люди допомогли.

БОГДАН

Не хочеш говорити? Не до-
віряєш?

ОСТАП

Боже збав. Довколо тебе такі
всі небалакучі, що вже вночі
жінка про тебе розкаже біль-
ше ніж сам знаєш.

БОГДАН

Може, ти й правий: пересто-
рога не завадить. Я от
останнім часом теж сплю лише
одним оком. Хтось вже двічі
у мій намет цілив. Бач, куля
з місюркою поцілувалася.

Богдан показав Остапові подряпину від кулі на сталевій за-
хисній місюрці.

БОГДАН

Як думаєш? Це Калина мені
привіт передає?

ОСТАП

Калиновський, звісно, тебе
не любить. Але не більше ніж
будь який шляхтич. Підсилати
до тебе вбивць не стане.

БОГДАН

Хто тоді? Чаплинський?

ОСТАП

Той може. Паскудна порода.
Але...

БОГДАН

Кажі.

ОСТАП

Ти для нього, вибач на сло-
ві, легка здобич.

БОГДАН

Вмієш сказати старшому при-
крість.

ОСТАП

Йому не вистачає розуму зро-
зуміти: яку війну він почав,
з ким, хто є ти...

БОГДАН

Хто я? Ти мені скажи! Я ж
теж себе не до кінця розу-
мію. Куди я біжу, чого хочу.
Хто я?

ОСТАП

Ти? Той, хто не знає меж... Ні
в силі, ні в правді, ні у
помсті...

БОГДАН

Здається, ми з тобою не дуже
й знайомі були. Крім тієї
ночі під Уманню і не пили
разом.

ОСТАП

Мені про тебе розумні люди
розказали

БОГДАН

Знову ці розумні. Як вони щось знають краще за мене – хай прийдуть – порадять. Я завжди до мудрого слова дослухаюсь.

ОСТАП

Так це не працює. Мусиш сам пройти свій шлях.

БОГДАН

Тьху, а я тобі повірив. Думав, от, нарешті, правдиве брехло.

ОСТАП

Так це не працює. Ворожка з мене не краща.

БОГДАН

То йди геть. Бо розсержусь – нагадаю своїм соколам, скількох ти моїх порубав.

ОСТАП

Більше наді мною немає Калиновського...

БОГДАН

Шкода говорити! Що мені твій Калиновський. Тікай, поки не розсердився.

ОСТАП

Завтра рушаєш на Запоріжжя. Пильнуй.

БОГДАН

Та бачиш – вже така навколо мене товчія... Куди ще більше. Це ж мої всі побратими. Як я можу їм не довіряти?

ОСТАП

Є кулі, які впритул, а є ті, які здалеку.

БОГДАН

Йди собі. Не хочеш прямо говорити, бабам попід церквою свої байки розкажуй.

НАТ. ПОДВІР'Є БІЛЯ КОРЧМИ. ДЕНЬ

Жінка у костюмі заможної української городянки проходить по подвір'ю. Бачить на землі вологу серветку, яка не потрапила у вогнище. Озирається навкруги: чи не бачить хто? Втоптує серветку чобітком у багнюку.

Озираючись, прямує до корчми.

НАТ. КОРЧМА. ВЕЧІР

Остап, Леся та Віталій вечеряють, спостерігаючи за товариством козаків, що сидять довкола Хмельницького.

ВІТАЛІЙ

Хіба це не диво? Ми бачимо
того самого Богдана-Зіновія,
повз пам'ятник якому ходили
з дитинства.

ЛЕСЯ

Мене хвилює, що ми загубили
вбивцю і не знайшли двері.
Кожної миті може пролунати
постріл. Віталію, може ви
поговорите з наймичкою?

ВІТАЛІЙ

Сьогодні в мене не той на-
стрій.

ОСТАП

Яку саме наймичку ви хотіли
розпитати?

ЛЕСЯ

Оту, що понесла тарілки.

ОСТАП

То Одарка...

ЛЕСЯ

Ви... вже?

ОСТАП

Нічого особливого. Постояли
біля тину... Погомоніли.

ЛЕСЯ

Я вражена вашими здібностя-
ми.

ОСТАП

Що треба в неї запитати?

ЛЕСЯ

Чи не бачила вона підозрілих
людей. Чи не було чогось
дивного останнім часом?

Остап пішов спілкуватись з Одаркою. Віталій намагається продовжити розмову з Лесею.

ОСТАП

Ви вже знаєте, що з вами
станеться?

ЛЕСЯ

Звісно. Це був мій перший запит у Вікіпедії.

ОСТАП

Тобто, ви вже розумієте що таке інтернет?

ЛЕСЯ

Я швидко вчуся.

ОСТАП

І що ви думаєте з приводу вашої біографії?

ЛЕСЯ

Я сподівалась, що встигну більше. Але дуже боялася, що не встигну навіть і того, що встигла... Мої перспективи в умовах медицини дев'ятнадцятого, початку двадцятого були досить зрозумілі. До речі, жорстоко розпитувати мене про це.

ОСТАП

Я фактично медик, таким як я дозволено більше.

До столу повернувся Остап.

ОСТАП

За селом є балка. Там колись один магнат змурував на кручі кам'яницю. Вона, звісно, не довго простояла... Тут ніхто не любить фортеці.

ВІТАЛІЙ

І що з тою кам'яницею?

ОСТАП

Вже кілька днів там хтось живе.

ЛЕСЯ

Ну, звісно... В таких місцях поселяються сови, лисиці...

ВІТАЛІЙ

Мавки...

Віталій був готовий, тому вправно ухилився від Лесиноного ляпасу. Але очевидно, що не так вже Леся розсердилась. Остап не зрозумів сенсу сцени, що було тільки що розіграно перед його очима. Тож продовжив.

ОСТАП

Щодо звірини. Вранці в степу старий козак знайшов мертвого сайгака.

ВІТАЛІЙ

Невже вони тут водяться?

ОСТАП

А хіба у вас не так?

ВІТАЛІЙ

Ні.

ОСТАП

Сайгаків у степу як джмелів. Але от що дивно: ніхто ще не чув, щоб у цю пору до сайгака можна було підібратися на постріл. Зазвичай треба якісь ярки, кущі, травичка. А яка зараз травичка у грудні?

ЛЕСЯ

Панове, здається ми, нарешті, натрапили на слід.

ОСТАП

Чому це «ми»? Он хто це все мені підказав.

Остап вказує на Одарку, що принесла черговому гостю здоровезну пательню зі смажениною. Сміється, жартує з козаком. Ніщо не вказує, що вона спостережлива як Шерлок Голмс 17 століття. На додачу, Одарка не забуває посміхатись до Остапа.

НАТ. БІЛЯ РУЇН СТАРОЇ КАМ'ЯНИЦІ. ВЕЧІР

Остап, Віталій та Леся спостерігають за кам'яницею.

ВІТАЛІЙ

Вогню не видно. Там нікого немає.

ОСТАП

Хтось є. Дивіться – з тої бійниці весь степ як на долоні. Немає іншого такого шляху на Січ.

ЛЕСЯ

Коли має рушати Богдан?

ОСТАП

Удосвіта. Але все може бути – сьогодні вони добряче напилися. А на Січі вже пить не будуть, почнеться там вже тільки криваве питво.

ВІТАЛІЙ

То чого ми чекаємо? Ходімо до кам'яниці.

ОСТАП

Друже. Я знаю, що досі не надав тобі достатніх доказів своєї мужності. Але повір – якщо там той, хто побував у 21-му столітті, ми його не захопимо зненацька. Він готовий до усього.

ЛЕСЯ

То який план?

ОСТАП

Треба чекати до ранку. Вранці він буде відволікатися на свою ціль.

ВІТАЛІЙ

Достатньо одного пострілу і місію провалено.

ОСТАП

Почнемо спочатку.

ЛЕСЯ

Не все так просто. Нам не можна множити часові парадокси.

ОСТАП

Вже вкотре чую це слово. Що воно таке?

ВІТАЛІЙ

Лесю. У вас є ціла ніч, щоб пояснити Остапу зміст слова парадокс.

ЛЕСЯ

Ні, цієї ночі в мене інші плани.

ВІТАЛІЙ

Вам краще повернутися на хутір. Тут прийдеться спати просто на траві.

ЛЕСЯ

Я так не думаю.

Леся виймає з-за пазухи невеличкий спальний мішок із термозахисної матерії.

ВІТАЛІЙ

Хіба так можна? Хіба не ви мене сьогодні сварили за якісь паперові серветки?

ЛЕСЯ

Коли вам діагностують кістковий туберкульоз, я теж не буду заперечувати проти маленьких порушень інструкції.

Леся досить вправно вмощується у спальному мішку. Лягає на купу старої соломи. Віталій вражено дивиться на Лесю. Потім – на Остапа. Той тільки стискає плечима.

ЛЕСЯ

Добраніч, хлопці.

Остап та Віталій нічого не відповідають. Леся миттю засинає. Або робить вигляд, що засинає. Чоловіки намагаються всістися не на землі, а на зіпрілих колодах, прикритися гнилою соломю, щоб хоч трохи зігрітися. Попереду – довга холодна ніч. Вони виглядають досить кумедно поруч із Лесею, яка мирно спить у своєму спальнику.

НАТ. БІЛЯ КАМ'ЯНИЦІ. РАНОК

Остап розштовхав Віталія. Віталій продер очі. Леся вже не спить, немає навіть сліду від її високотехнологічного мішку.

ОСТАП

Хтось іде.

І, дійсно, до кам'яниці прямує та сама жінка у вбранні заможної городянки.

ОСТАП

Вони у змові. Він чекає на неї. Це мій шанс.

ВІТАЛІЙ

Наш шанс.

Остап потискає руку Віталію. Не дивлячись на мовчазну негоду Лесі, наказує їй жестом залишатись у безпечній схованці. Остап та Віталій обережно дістаються до входу у кам'яницю, піднімаються по напівзруйнованим сходах, намагаючись ступати у такт із жінкою, що йде попереду.

ІНТ. ЄДИНА ВЦІЛІЛА КІМНАТА У КАМ'ЯНИЦІ. РАНОК

Ковалик лежить на карематі, тримаючи у руках снайперську гвинтівку.

КОВАЛИК

Я чекав на тебе дві години
тому.

ХЕЛЬГА

Я хотіла впевнитись, що вони
поїдуть саме тут.

КОВАЛИК

Я вже бачу дозорців. За
кілька хвилин ми змінимо
історію.

ХЕЛЬГА

Так.

КОВАЛИК

Я вже його бачу.

Очевидно, Хельга вагається, нервує, навіть знімає з голови
важкий головний убір. Ковалик відчув її стан.

КОВАЛИК

Ти не передумала?

ХЕЛЬГА

Роби так, як домовлялись.

Раптом за її спиною виникають Остап та Віталій. Остап ки-
дається на Ковалика. Але той встигає вистрелити. Бійка.
Віталій дивиться на Хельгу. Торкається до її вуха. В ньому
– радіотелефонна гарнітура. Хельга, непомітно взявши у
руку камінь, б'є ним Віталія по голові. Поки Остап душить
Ковалика, вона відкриває потаємні двері. Та зникає у них.

НАТ. ДОРОГА НА СІЧ. РАНОК

Богдан їде на коні. Задумливо роздивляється другу подряпи-
ну на своїй місюрці. Якби куля пройшла би трохи нижче,
історія могла піти іншим шляхом.

ІНТ. МІНІСТЕРСТВО ЧАСУ. КАБІНЕТ МИКОЛАЯ. ДЕНЬ

Керівництво міністерства у повному складі. Всі чекають,
щоб Ілля Репін завершив портрет. На голові Віталія медична
сітка, що утримує компрес. Всі мовчать. Нарешті, Ілля за-
вершив портрет. Передає його Миколаю.

МИКОЛАЙ

(Після паузи.)

Вітаю вас з успішним вико-
нанням першої місії. (Після
паузи. До Пардуса.)

Впізнаєш?

ПАРДУС

Ні! Тільки не вона.

МИКОЛАЙ

Але це вона. І якщо вона у
грі, то варто чекати на про-
блеми.

ПАРВУС

Дідько.

КІНЕЦЬ